

Ztracené ozvěny ticha

Mami,

chtěl bych ti něco říct, ale mám pocit, že přicházím pozdě. Přicházím s prázdnými dlaněmi a beze slov, bez mimiky a gest. Ach maminko, tolik se ti podobám. Svýma prázdnýma očima civím do těch tvých – výměna nestranná, postradatelná.

V ruce mě hřeje oprýskaný porcelánový hrnek s malou ovečkou. Spásá si své nekončící trsy trávy, nerušená okolním smutkem. Čaj v něm vychladl už před dlouhou dobou. Sledoval jsem jeho hladinu. Střídal se na ní odstíny šedé a hnědé, odrážely oblohu venku, oblohu, která už několik dní vzlykala. Déšť, neutuchající a lhostejný, bubnoval na okenní tabuli melancholickým rytmem. Máma mu říkala uklábavka bouřlivé noci, píseň, která zahalovala dům, kdykoliv se zdálo, že v něm zůstala jen tichá prázdnota.

Zadíval jsem se do kalné tekutiny na zkreslenou verzi své tváře. „Nemyslíš, že je to jako házení žabek?“ zamumlal jsem směrem k jejímu nehybnému tělu. „Tenhle okamžik, tento smutek – je to ten kámen, který házím do nekonečné řeky času?“

Počkám, až se odrazí a zasyčí hluboko ke dnu. Nečekám na kruhy zčeřené vody, nesleduji je. Jsem jako malé dítě, pouze zarytě házím další a další oblázky, zatímco se kruhy roztahují, dotýkajíce se všeho, co teprve přijde. Stojím sice na břehu, a přece nejsem v bezpečí před jejich dotyky, některé z nich přesto neodbytně chmatají po mých nohách. Ty menší ani nevnímám, ty větší mi smočí nohy a přinutí mě rozpohybovat mou mysl. Kdybych klid vody narušil velkým balvanem, vlna by mě smetla. A tak nedělám nic. Stojím a pozoruji klidnou hladinu, její nečinnost mě rozčiluje. Nechci být sám, protože být sám znamená být loven.

Sleduji hladinu, na kterou začal jemnými tahy kreslit jarní větřík. Jeho linky, drsné a ponuré, se přibližují. A vtom zaslechnu povědomý zvuk – krouží nade mnou holub. Hledá spolčníky. Jeho očka tikají všemi směry. Chtěl jsem se ho zeptat, zda by nechtěl létat se mnou, avšak nedokázal jsem to. Byli jsme až příliš rozdílní.

Pak jsem mu hodil kus chleba, daleko od řeky, tak, aby mi nezčeřil mou hladinu. Bůhví odkud se v tu chvíli vyřítila snad stovka dalších holubů, všichni slepě spěchajíce ke kousku oschlého pečiva. Protože samota útočí v hejnech. Samota nikdy nepřiletí sama. Naráz byli všude kolem mě. Sráželi mě k zemi a pleskali křídly přes obličej. Kroutil jsem se a křičel, ale oni nemilosrdně cupovali mé tělo, vrstvu po vrstvě, dokud ze mě nezbylo nic než zčeřená hladina s pár ptačími pírkami. Ulovili mě.

„Milovala jsi holuby, mami,“ zašeptal jsem, hlas jsem měl chraplavý mlčením. „Věřila jsi holubům, ale nikdy jsi jim nenabídla chleba. Házela jsi žabky a sledovala duhové víry, které tančily na hladině. Tahala ses s těmi nejtěžšími balvany a jásala z gejzírů tónů, které ti předvedly. Ať už jsem byl sebeošklivější, ty jsi mi zpívala uklábavky a hladila mě po tváři. Tak, jak to mámy dělají,“ odmlčel jsem se.

„Byl jsem hezký kámen?“

Odpovědělo mi ticho, husté a těžké. Bylo to ticho po bouři, takové, které působí jako zadržovaný dech. Vybavil jsem si její mozočnaté a teplé ruce, vždycky něčím zaměstnané, vždycky opravující, vytvářející krásu ze zbytků nepotřebných krámů. Jednou mě držela v náručí a podala mi svůj diář otevřený na první stránce: „Podívej, jak je ta stránka smutná, celá prázdná, nakresli mi tam něco pěkného, dobře?“

Tehdy jsem nad tou jedinou stránkou strávil několik dní. Maloval jsem a gumoval, dokud na ní nestál dokonalý klouček, vysmátý, s dolíčky ve tvářích – doufal jsem, že se ti bude líbit. Když jsem se zvedal, celý nadšený ze svého výtvaru, vrazil jsem do kelímku s tuší, která stála na stole

otevřená, přestože jsem ji nikdy nepoužil. Klouček se pomalu zahaloval do černé. Seděl jsem a vzlykal, černé šmouhy mi pokrývaly dlaně i nohy, ale především můj obrázek. Ta jediná stránka s celým diářem se topila společně se mnou.

Myslel jsem na maminku. Co se stane, říkal jsem si, až spatří tu nekonečnou černou louži, jen velkou zející ránu? Až zpozoruje těch pár holubích pírek, ležících na místě, kde by měl stát její syn? Vždyť pro něj je přítomnost jen ostrá, mučivá bolest, kterou si nese do zítřka a pozítřka a všech dalších zítřků.

„Není to tak jednoduché,“ snažil jsem se obhájit. „Myslím tu příčinu a následek. Kulky očekávání tě bombardují ze všech stran a ty se kryješ, stojíš, nevnímáš.“ Už nevím, kde se tam vzaly, ani kdy jsem do nich sypal střelný prach. Obdivuji tu jedinečnou mozaiku, kterou vytvářejí na mém těle, výsledek všech těch žabek a holubů a proseb a slibů. Ta mozaika není jen výsledkem dnešních rozhodnutí, je to dnešek, ale víc – vrstevnatější a složitější. „Jsem nádherný,“ pomyslí si, nehty drásaje mrtvou tkáň.

Špičkou prstu jsem sledoval obvod hrnku a jeho naštíplý okraj se mi zachytil o kůži. Vzpomněl jsem si na máminy poslední dny, na to, jak její úsměv vybledl jako stará fotografie. Vzpomínal jsem na ducha jejího smíchu, který se ozýval stěnami její prázdné ložnice. Byl to důsledek naší současnosti? Života, který jsme žili, kamenů, které jsme zahodili? Byl snad zármutek konečným dědictvím? Neustálá pulzující připomínka toho, co jsme nedokázali ochránit?

„Mami, nikdy nám neřekli nic o ceně toho všeho,“ řekl jsem a hlas se mi zadrhl v krku. „Nikdy nám neřekli, že přítomnost nás může prostě... zlomit.“ Nechat nás, abychom si střepy nesli s sebou, rvali si je do kapes a náprsenek, pokračovali, dokud se kapsy nevyprázdní. A střepy s námi srostou jako nová část těla. Nedají nám možnost nového začátku – vždyť děti se s kůží ze skla nerodí.

Děšť venku zrychlil tempo, bubnování na okno se změnilo ve zběsilou prosbu. Zavřel jsem oči. Ticho křičelo s každým dalším okamžikem hlasitěji. A v tom tichu jsem pochopil, že budoucnost není slib, ale varování. Že je jen další ozvěnou bolesti, kterou v sobě nosím teď. Jsem ve válce, neustále bombardován. Utíkám a chytám se do pastí, snad nepřátelských, snad mých vlastních. Sedím u tvého vystydělého těla a lituji se.

“Promiň.”

Omlouvám se za to, kolik z míst, které jsem ti nechtěl ukázat, už nikdy nespátíš. Omlouvám se za to, že jsem se tě ptal „Jak se máš?“, a nikdy nečekal na odpověď. Promiň za ten diář – já jsem opravdu nechtěl...

Ale na tom už teď stejně nesejde. Čaj je už dávno studený. Přicházím pozdě.

Magdaléna Perníčková, 16 let

Gymnázium a Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky Zlín

nám. T. G. Masaryka 2734, 760 01 Zlín 1